

## РЕШЕНИЕ

№ 50132

София, 17.01.2023 г.

### В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година, в състав:

Председател: Теодора Стамболова

Членове: 1. Бисер Троянов

2. Петя Шишкова

при секретаря Галина Иванова и с участието на прокурора Атанас Гебрев разгледа докладваното от съдия Шишкова наказателно дело № 618 за 2022 г.

Съдебното решение е изготвено съвместно от съдиите Троянов и Стамболова, поради заетото от съдия-докладчика особено мнение.

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия К. Т. Т., чрез адвокат К. Д. и по жалба на подсъд. Г. Г. М., чрез адвокат О. А., против нова присъда № 3 от 16.03.2022 г. по в.н.о.х.д. № 346/ 2021 г. на Варненския апелативен съд, III състав, с посочени всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 – 3 от НПК.

В жалбата на подсъдимия К. Т. се твърди, че въззивният съдебен акт почива на предположения по отношение на времето и мястото на причиняване на нараняването на пострадалия, липсват мотиви и доказателствена обезпеченост на извода за наличие на пряк умисъл, че съдът се е предоверил на показанията на свидетелите А., Н. С. и О. Л., без да отчете, че те са вътрешно противоречиви и опровергани от изследването на видеозаписите, от проведения следствен експеримент и заключението на съдебно-медицинската експертиза. Твърди се също така, че незаконосъобразно са пренебрегнати показанията на свидетелите С. А., М. Т. и Д. В., че не е отчетен факта на упражненото тежко насилие над подсъдимия от страна на Г. Д., Б. К. и И. Д., което е останало без последствия. Възражава се срещу присъденото обезщетение с аргумента, че пострадалият се е възстановил напълно за кратко време. Явната несправедливост на наказанието е обоснована с пренебрегването на смекчаващи отговорността обстоятелства. Прави се искане за отмяна на въззивната присъда и оправдаване на подсъдимия, алтернативно – за връщане на делото за ново разглеждане или за намаляване на наказанието до реално пролежаното до момента, както и за отхвърляне на гражданския иск. В касационната жалба на подсъдимия Г. Г. М. се твърди, че са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че наложеното наказание е явно несправедливо, тъй като съдът не е отчетел като смекчаващо обстоятелство агресивното поведение на пострадалия. Възражава се срещу безкритичното кредитиране на свидетелските показания, подкрепящи обвинителната теза и игнорирането на фрапиращите противоречия между тях и останалия доказателствен материал. Счита се, че е пренебрегнат задължителният анализ в

тази насока, което съставлява липса на мотиви. Изтъква се, че касационната проверка е невъзможна, тъй като възраженията на защитниците са останали без отговор. Прави се искане за прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление, да бъде намален срокът на наказанието лишаване от свобода и размерът на присъденото обезщетение.

Гражданският ищец А. А. е подал писмено възражение с доводи в подкрепа на постановената присъда. Намира жалбите за неоснователни.

В съдебно заседание адвокатите Д. и С., защитници на подсъдимия Т., поддържат съображенията в жалбата и изразяват позицията, че при наличието на множество противоречия в доказателствения материал, въззивният съд е бил длъжен да допусне преразпити на свидетелите и да назначи допълнителни експертизи. Пледират за отмяна на присъдата с указания към въззивната инстанция да разпита отново свидетелите-очевидци и да постави допълнителни задачи на видеотехническата и лицево-идентификационната експертизи.

Защитникът на подсъдимия М. – адвокат А., също поддържа жалбата по изложените съображения. Акцентира на допуснатото според него нарушение на забраната присъдата да почива на предположения, в случая относно начина на причиняване на съставомерното нараняване и причината за извеждане на подсъдимите от заведението, както и на липсата на мотиви за субективната страна на деянието и по възраженията на защитата. Счита, че наказанието е следвало да бъде определено при условията на чл.55 от НК, тъй като деянието съставлява опит.

Гражданският ответник Т. Т. иска отмяна на присъдата и отхвърляне на гражданския иск.

Повереникът на гражданския ищец пледира за оставяне на присъдата в сила.

Представителят на ВКП намира касационните жалби за неоснователни и също моли въззивната присъда да бъде оставена в сила.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на постъпилите жалби от подсъдимите, изложените от страните съображения в открито съдебно заседание и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С нова присъда № 3 от 16.03.2022 г. по в.н.о.х.д. № 346/ 2021 г. Варненският апелативен съд, III въззивен състав отменил изцяло, на основание чл. 334, т. 2 във вр. с чл. 336, т. 1 и 2 от НПК, първоинстанционна присъда № 260004 от 14.06.2021 година, постановена по н.о.х.д. № 1042/2018 г, по описа на Варненския окръжен съд и признал подсъдимите Г. Г. М. и К. Т. Т. за виновни в това, че на 28.01.2018 год. в [населено място], Т. като непълнолетен, но могъл да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, а М. – при условията на опасен рецидив, в съучастие помежду си като съизвършители, направили опит умишлено и по хулигански подбуди да умъртвят другото – А. А., като деянието останало недовършено по независещи от волята на дейците причини, поради което и на основание чл. 116, ал.1, т. 11, пр. 1 във вр. с чл. 115 във вр. с чл. 18, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 63, ал. 2, т. 1 от НК и чл. 54 от НК наложил на подсъдимия К. Т. Т. наказание от шест години лишаване от свобода, а на основание чл. 116, ал. 1, т. 11, пр. 1 и т. 12, пр. 1 във вр. с чл. 115 във вр. с чл. 18, ал. 1 във вр. с чл. 20, ал. 2 във вр. с чл. 29, ал. 1, б. „б“ от НК и чл. 54 от НК наложил на подсъдимия Г. Г. М. наказание от седемнадесет години лишаване от свобода. За изпълнение на наказанията бил определен първоначален строг режим.

Съдът групирал, на основание чл. 25, ал. 1 във вр. с чл. 23 от НК, наложените на подсъдимия К. Т. Т. наказания с настоящата присъда, както и по н.о.х.д. № 3735/2019 г., по н.о.х.д. № 3012/2019 г., по н.о.х.д. № 3124/2019 г. – всички по описа на Варненския районен съд, както и по н.о.х.д. № 110/2019 г., по описа на

Варненския окръжен съд, като определил да изтърпи едно общо най-тежкото от тях, а именно – наказанието от шест години лишаване от свобода. На основание чл. 24 от НК въззивният съд увеличил общото наказание с една година, определяйки за изпълнение наказание от седем години лишаване от свобода, за което постановил първоначален строг режим и зачел времето, през което подсъдимият Т. бил задържан в изпълнение на мерки за неотклонение задържане под стража и домашен арест, на основание чл. 59 от НК.

Апелативният съд зачел, на основание чл. 59 от НК, и времето, през което подсъдимият Г. Г. М. бил задържан в изпълнение на мярка за неотклонение задържане под стража.

Двамата подсъдими били осъдени да заплатят солидарно с гражданския ответник Т. Т., баща на непълнолетния подсъдим, обезщетение за претърпените от пострадалия А. А. неимуществени вреди от деянието в размер на 80 000 (осемдесет хиляди) лева, на основание чл. 45 от ЗЗД, заедно със законната лихва, считано от 28.01.2018 год., до окончателното им изплащане.

Касационните жалби на подсъдимите Г. Г. М. и К. Т. Т. са процесуално допустими, подадени в законовия срок и срещу акт, подлежащ на касационна проверка.

Разгледани по същество касационните жалби са неоснователни.

Жалбите на подсъдимите съдържат подробен доказателствен и фактологичен анализ, който не е предмет на самостоятелна касационна проверка. Затова и подробните изложения не могат да бъдат разгледани в настоящото касационно решение. Жалбоподателите предлагат свой анализ и различен прочит на събраните по делото доказателства, който съществено се различава от приетата от въззивния съд фактическа обстановка по случая. Доколкото касационната инстанция не може да приема нови фактически положения, нито да извършва автономен доказателствен разбор (освен при изключението по чл. 354, ал. 5 от НПК, което не е приложимо в случая), фактическите и доказателствените умозаключения от жалбите следва да бъдат оставени без последици и няма да бъдат обсъждани. Същото се отнася и за приложените с жалбата на подсъд. Т. писмени доказателства и снимков материал, защото в касационното производство не се събират доказателства за същността на инкриминираната престъпна дейност.

Основният аргумент от касационните жалби, изведен като допуснато нарушение на материалния закон с осъждане на подсъдимите, се корени в липсата на доказателства за прекия умисъл към опита за убийство. Всъщност, доводът се съотнася само към подсъдимия К. Т., но не и към подсъд. Г. М., който непосредствено нанесъл четири прободно-порезни удара с нож по тялото на пострадалия (долните крайници и торакса), докато последният бил повален и държан от непълнолетния съучастник на земята чрез спортен захват.

Очевидна е нуждата от правен анализ на създалата се ситуация, доколкото възникването на субективната страна на деянието се разкрива от обективно проявените действия или бездействия на дееца. В касационните жалби е пренебрегнато обстоятелството, че въззивният съд е изложил своите аргументи в подкрепа на тезата за внезапно възникнал пряк умисъл у двамата дейци, както и за развитието на общност на умисъла между тях. А това, че съответната страна преповтаря аргумента и не намира за достатъчно солидни съображенията на решаващия съд е въпрос, неотносим към липсата на надлежна мотивировка. Затова и принципният довод за липса на мотиви по този важен въпрос за наказателната отговорност на всеки от подсъдимите, се оказва несъстоятелен.

В мотивите към въззивната присъда, на с. 35-36 (л. 542 от в.н.о.х.д.) съдебният състав убедително и без доказателствено колебание е приел, че при

възникналата общественоопасна ситуация всеки от двамата подсъдими е имал възможност да наблюдава поведението на другия, както и пряко да възприеме отбранителните действия на пострадалия А.. Приложеният от непълнолетния деец захват от спортната борба (подсъд. Т. е тренирал този спорт) не е препятствал възможността му да възприема обективната действителност. Макар и намиращ се под тялото на пострадалия подсъдимият Т. е могъл да вижда противоправното поведение на другия съучастник, държания от последния нож и неколкочкратните замахвания с ножа по тялото на поваления на терена охранител. Ситуацията се е разгърнала за кратко време, но е била динамична – според местоположенията на нападателите и на пострадалия, защото последният активно се е отбранявал и отбягвал ударите на подсъд. М.. Захватът на подсъд. Т. не е позволявал отскубването и освобождаването на потърпевшия, но по никакъв начин тялото на свид. А. не е препятствало изцяло и напълно зрителното поле на подсъд. Т.. В подкрепа на този извод апелативният съд е привел показанията на пострадалия охранител („При захвата К., който беше под мен, имаше възможност да наблюдава Г.. Главата му беше отстрани на моята.“ - л. 23 от мотивите), както и че ударите не биха се получили, ако не е бил държан от младия нападател на земята.

Освен динамично развилата се ситуация, позволяваща възприемане на факти от действителността, на местопрестъплението са присъствали още свидетелите Л. и С., които са настоявали подсъд. М. да прекрати нападението и да пусне ножа. Вербалният контакт несъмнено е бил чул от подсъд. Т., на каквато обстановка указва развитието на случилото се. Носенето на нож от подсъд. М. е бил известен факт както за собственика и охранителите на заведението, така и за непълнолетния деец, който често го придружавал. Двамата подсъдими били проблемни клиенти, често провокирали скандали, държали се невъздържано. Такова било и поведението им непосредствено преди инцидента, както и веднага след него – продължили да чупят чаши, инвентар, да се държат арогантно с гостите на заведението и така да ги разгонват. Забелязвайки извадения от подсъд. М. нож и виковете на свидетелите да пусне ножа подсъдимият Т. не е предприел друго правомерно поведение. Продължил е да затиска в захват пострадалия А. по време на нанасянето на вредоносните удари, включително и при съставомерното нараняване. Първите удари са нанесени в областта на краката на пострадалия, докато смъртоносният (в сърдечната област) е причинен последен в позиция на хоризонтално лежащия на терена пострадал (последният удар е в областта на бедрото, след като А. е разтърван от захвата на подсъд. Т.). Това поведение на непълнолетния деец ярко разкрива неговия пряк умисъл към извършения опит за убийството на охранителя, желаната от съучастниците пряка и непосредствена цел към нараняване (умъртвяване), упоритостта в отстояване на намисленото престъпление и възникналия между съизвършителите общ умисъл към убийство, като всеки от тях е възприемал поведението на другия съучастник. Затова и доводът за невъзникнал умисъл у подсъд. Т. към убийство се приема за неоснователно и непочиващо на събраните по делото доказателства. Поради изложените съображения не са налице основанията за отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане на обсъжданото дотук основание, каквото искане се съдържа в касационните жалби.

Неоснователно е възражението на жалбоподателите за липса на мотиви. Обобщено изведено това оплакване касае необсъдени противоречия между доказателствата, както и липсата на отговор по всички направени от защитата възражения.

Въззивният съд е подходил с необходимото внимание и е извършил самостоятелна доказателствена преценка, неповлияна от първоинстанционните

съображения на окръжния съд, приети изрично за необосновани, едностранчиви и непоследователни. При изграждане на фактичката обстановка по случая апелативният съд е групирал отделните доказателствени източници съобразно установените чрез тях събития, характера и вида на доказателствените средства и разяснените от експертите специални научни познания. Извел е критериите, по които се е ръководил, свързани с предмета на доказване, обективността и достоверността им. Основно място заемат гласните доказателствени източници разкриващи извършеното престъпление – свидетелите А., Л. и С. (отчасти), пряко възприели инкриминираните събития. На с. 21-26 от мотивите (л. 535-537 от в.н.о.х.д. ) подробно са обсъдени показанията на свидетелите-очевидци, съпоставени са с други доказателствени средства и с извършените експертни изследвания на следи от деянието. Твърдението за свидетелска негодност на пострадалия А. заради материална изгода от съдебния процес се окачествява като голословно, поради което е несъстоятелно да наложи извод за процесуално нарушение при възприемане на доказателствата и доказателствените средства от решаващата съдебна инстанция.

На така изградената доказателствена основа, изведена по верен процедурен ред, въззивният съд отхвърлил като недостоверни обясненията на подсъдимите Т. и М., а защитната теза за неучастие на непълнолетния подсъдим в деянието приел за несъстоятелна, за което изложил подробни съображения. За непоследователни и предубедени, а други – за недостоверни, са приети показанията на редица свидетели, поискани пред първоинстанционния съд от защитата – Н., Д., Б., М., Й., Т., както и на В. и А. от досъдебното производство (с. 28-29 от мотивите).

Възраженията на жалбоподателите предявени в хода на въззивното производство са разгледани, обсъдени и отхвърлени като неоснователни на с. 31-37 от мотивите (л. 540-543 от в.н.о.х.д.). В касационните жалби не са посочени конкретните възражения без отговор, което показва бланкетният характер на наведения довод. Неоснователно се поддържа от касатора М., че въззивният съд не е обсъдил възражението му за извършване на деянието при физиологичен афект – доводите на апелативната инстанция са изложени на с. 35 от мотивите (л. 542 от в.н.о.х.д.) и с тях е отхвърлена възможността за прилагане на закон за по-леко наказуемо престъпление, тъй като квалификация по чл. 118 от НК не би била правилна.

Воззивният съд е засегнал и проблемът с маратонките на подсъд. Т.. А упражненото насилие над непълнолетния подсъдим след деянието – по време на неговото бягство от местопрестъплението, не е част от инкриминираното престъпно поведение, макар съдът да счита за недопустимо използването на ненужна физическа сила, освен оправдано приложената такава по закон за задържане на дееца.

Не се приема за съществено процесуално нарушение и твърдението на касаторите, че при множество противоречия в доказателствения материал съдът е бил длъжен да допусне преразпити на свидетелите и да назначи допълнителни експертизи. Събирането на доказателства в наказателния процес не е самоцел, нито се прави по прищявка на съдебния орган или страните. Съдът дължи справедливо и безпристрастно разглеждане на делото, включващо непосредствена и устна проверка на събраните и относими към предмета на делото доказателства и доказателствени средства, освен при предвидените по закон изключения от тези принципи. Преценката дали до допусне нови доказателства или преразпит на свидетели е суверенна и е подчинена на изискването за разкриване на обективната истина по чл. 13 от НПК. Решаващият съдебен състав не е длъжен да удовлетвори всяко доказателствено искане на страните, а само тези, които

способстват към постигане на непосредствените цели на процеса и установяване на обективната истината за извършеното престъпление. В противен случай рискува да разтегне неоправдано във времето наказателния процес и да го попълни с ненужни и неотнормирани доказателства.

Исканията на жалбоподателите за намаляване на наказанията също се приемат за неоснователни. Не е налице проявление на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 от НПК, каквото твърдение за явна несправедливост на наказанията се съдържа в касационните жалби.

Видът и размерите на санкцията са съобразени с тежестта на извършеното престъпление, с личността на всеки от дейците, като за непълнолетния по време на инцидента подсъдим Т. е приложена редукцията по чл. 63, ал. 1, т. 2 от НК.

Въззивният съд е приел, че както деянието, така и всеки от дейците се отличава с висока степен на обществена опасност.

Извършеният опит за убийство е довършен. Двата подсъдими са направили всичко зависещо от тях, за да осъществят изпълнителното деяние по умъртвяване, като само навременната и висококвалифицирана медицинска помощ, оказана на пострадалия А., е предотвратила настъпването на смъртния изход. Предвид довършеността на опита за убийство касационният съд намира за неоснователно възражението на касатора М., че апелативният съд не се е съобразил с недовършеността на престъплението – институтът по чл. 58 от НК е неприложим за настоящия случай, тъй като и степента на осъществяване на намерението на дейците е изцяло завършена, и причините, поради което не е настъпил вредоносният резултат, препятстват правната възможност за определяне на наказанието при условията на чл. 55 от НК. Допълнително обществената опасност на престъплението се завишава и от квалификацията за хулигански подбуди, доколкото деянието е придружено с непристойни действия и от двамата подсъдими, грубо нарушаващи установения обществен ред и изразяващи явно пренебрежение към социалните правила. Твърденията от касационните жалби за противоправно поведение на собственика на заведението С. и на пострадалия охранител А. са отхвърлени като необосновани от въззивната инстанция на с. 41 от мотивите и не влияят върху тежестта на извършеното престъпление. Тъкмо обратното – невъздържаното и хулиганско поведение на двамата подсъдими в заведението е наложило тяхното извеждане навън, а агресивното поведение на подсъд. М. да блъсне свид. С. по гърдите провокирало защитната реакция на охранителя А., който нанесъл удар с крак по тялото на нападателя. Хулиганските действия са продължили и след нанасяне на смъртоносния удар, отново вътре в заведението.

Въззивният съд е извел значимите обстоятелства, разкриващи обществената опасност на всеки един от подсъдимите. Изводите му за висока степен на обществена опасност на дейците е обоснована с предишните осъждания на подсъд. М., заради които деянието е квалифицирано при условията на опасен рецидив по чл. 29, ал. 1, б. „б“ от НК, както и с извършената от непълнолетния подсъд. Т. за кратко време и при реална съвкупност разнообразна престъпна дейност – кражба, грабеж, палеж, държане на кокаин, за които с присъдата е приложен института по чл. 25 във вр. с чл. 23 от НК за определяне на едно общо наказание. Тежестта на отделните престъпни прояви, както и многообразието сред различните видове престъпления закономерно и основателно наложили увеличаване на общото наказание по реда на чл. 24 от НК с една година. Възражението на подсъд. Т. в тази насока се приема за неубедително от касационния съд, тъй като се основава на ниска степен на обществена опасност, който факт аргументирано е отхвърлен като неналичен в мотивите към въззивната присъда.

При така изложените съображения наложените от Варненския апелативен съд наказания от седем години лишаване от свобода за подсъд Т. и от седемнадесет години лишаване то свобода – за подсъд М., се приемат за справедливи спрямо тежестта на осъществения съвместно от тях довършен опит за убийство, спрямо личността на двамата подсъдими и на разкритите по делото смекчаващи и отегчаващи отговорността им обстоятелства.

Присъденото обезщетение от 80 000 лева за претърпените от гражданския ищец А. А. неимуществени вреди касационният съд счита за справедливо определени спрямо описаните на л. 43-44 от мотивите на въззивната инстанция обстоятелства (л. 546 в.н.о.х.д.), свързани с тежестта на телесното увреждане, оздравителния период за възстановяване, активната спортна ангажираност на пострадалия, развитото от него след деянието психично разстройство (посттравматичен стресов синдром F 43.1). В касационните жалби не се съдържат допълнителни обстоятелства, които да налагат занижаване на присъденото обезщетение.

При така изложените мотиви касационният съдебен състав прие жалбите на подсъдимите К. Т. Т. Г. Г. М. за неоснователни. Обжалваната от тях нова въззивна присъда като правилна и законосъобразна следва да бъде потвърдена., което по изложените съображения не може да бъде удовлетворено.

Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК

### **РЕШИ:**

ОСТАВЯ В СИЛА присъда № 3 от 16.03.2022 г., по в.н.о.х.д. № 346/ 2021 г., по описа на Варненския апелативен съд, III състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.  
с О.М. 2.

Особеното мнение е по въпроса за установяване виновността на непълнолетния подсъдим Т., поради което е свързано с отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане.

#### Особено мнение на съдията-докладчик Петя Шишкова

Считам, че делото следва да бъде върнато за ново разглеждане поради допуснати съществени процесуални нарушения. Анализът на доказателствената съвкупност страда от сериозни недостатъци. Въззивният съд е пренебрегнал наличието на противоречия, интерпретирал е тенденциозно част от свидетелските показания, игнорирал е някои данни при изграждане на фактическата обстановка.

При констатираните противоречия в съдържанието на гласните доказателствени средства, съдът не е аргументирал достатъчно убедително решението си да се довери в най-голяма степен на показанията на свидетелите А., Л. и С.. Приел е, че тези трима свидетели са обективни и безпристрастни, защото преди деянието между тях и подсъдимите са съществували само служебни отношения, каквито се предполага да се установят между персонала и посетителите в дискотека, но естеството на взаимоотношенията между различните групи

свидетели не е добре изяснено. Без отговор е останал въпросът защо М. и Т. изобщо са допуснати в заведението, след като единият е бил въоръжен, а другият – непълнолетен, още повече, че според съда двамата вече са били известни като изключително проблемни клиенти. При изложението на фактите на стр.8 от мотивите се твърди, че охранителят А. е „знаел, че подсъдимият носи в себе си нож“, а същевременно на входа на заведението се извършвала проверка за оръжие. В противоречие с тезата за служебни отношения са и показанията на св.Л., че управителят Н. С. е познавал лично подсъдимите.

Досежно физическото стълкновение пред дискотеката преди пострадалия да се озове на земята доказателственият анализ е непълен. Апелативният съд е приел, че той е нанесъл удар с крак в корема на М., след което Т. се хвърлил върху него и го съборил. Отхвърляйки твърденията на подсъдимите, че А. е ударил, или поне посегнал да удари и Т., съдът напълно незаконосъобразно е игнорирал показанията на свидетели, които изрично е определил като достоверни. Самият пострадал в разпита си пред съдия в хода на досъдебното производство е заявил „тръгна да ме удря и младежът, него също ударих с крак в корема“. Тези показания са потвърдени от А. и в съдебно заседание. Друг свидетел, чиито показания също са обявени за достоверни – Н. С., е разказал, че А. и Т. са се „боричкали“ и докато се боричкали, паднали на земята. Това описание също не предполага пасивно поведение на пострадалия по отношение на Т..

От съществено значение за отговорността на подсъдимия М. е установяването на момента, в който е извадил ножа и се е насочил към пострадалия, съответно за Т. – установяването на момента, в който е възприел това обстоятелство. По този въпрос е налице пълна липса на мотиви. Споменато е единствено, че пострадалият знаел, че М. носи нож. Това твърдение не намира опора дори в показанията на самия А., които са в смисъл, че когато го видял да посяга към кръста си, само допуснал, че е възможно да има нож. Според съдържащата се в мотивите хронология на събитията, преди пострадалия да падне на стъпалата, намерението на М. да му посегне с нож все още не е било обективирано. Налага се логичният извод, че първоначално Т. се е включил в сбиването, провокиран от поведението на А., а не за да участва в предприетото от М. умъртвяване на пострадалия. Този факт противоречи на установеното от съда, че упражнението от Т. „захват“ е бил насочен към сломяване на съпротивата на пострадалия, докато М. му нанася ударите с нож /стр.30, абз.2 и стр.33 от мотивите/.

Липса на мотиви се констатира и във връзка със субективната страна на деянието. Съдът е посочил, че опитът за убийство е извършен при внезапен пряк умисъл, но не е конкретизирал кога е възникнал той у всеки един от подсъдимите. По отношение на Т. от контекста на решението могат да се изведат две различни версии. От една страна се твърди, че е подкосил пострадалия, за да го възпрепятства да противодейства докато М. му нанася удари с нож /стр.33/, което означава, че умисълът е възникнал в момента, в който е решил да го повали. Другата версия е, че след като го е съборил на земята и нападението над М. е било преустановено, Т. е видял, че последният нанася удари с нож на А. и продължил да го държи в хват /стр.36/, т.е. умисълът е възникнал по-късно и отбранителните действия на Т. са се трансформирали в нападателни.

При възприетата обстановка и липсата на ясен фактически извод относно момента, в който е възникнал внезапният умисъл у подсъдимия М., като възможен най-ранен такъв се откроява моментът на насочването му с нож към А.. За подсъдимия Т. очевидно възникването на умисъл няма как да предхожда възприятието му за това действие на М.. Прекият умисъл у него не би могъл



изобщо да се формира при липса на съзнание, че другият съучастник нанася удари с нож на пострадалия. Именно поради това, установяването на вината на Т. е в пряка зависимост от установяването на обстоятелството, че той е виждал как М. нанася удари с нож на охранителя. При изясняването на това обстоятелство, обаче, въззивният съд е процедирал незаконосъобразно, като е изградил произволни фактически изводи. Изразеното в мотивите становище, че Т. е виждал действията на М. се основава на позицията на тялото му при падането върху терена. Според съда първоначално Т. е паднал по гръб под А., а в последствие се е изместил зад горната част на главата и раменете му, със захват за врата. Напълно неясно е какви доказателствени източници са ползвани, за да се установи това положение на тялото на подсъдимия. Най-близко е описанието, което дава пострадалият в хода на проведения следствен експеримент, но дори и той не споменава за промяна в положението на Т., и че е успял да се „извърти изпод тялото му“ и да се „премести“. Според показанията на същия свидетел, както в съдебно заседание, така и в досъдебното производство, подсъдимият не е бил „под“, а „зад“ него. Съдът е пропуснал да изясни това несъответствие. Другият свидетел, чиито показания е заявено в мотивите, че са кредитирани – О. Л., също не разказва за такова положение на тялото на К. Т.. Според неговите изявления, и от съдебната и от досъдебната фаза, напълно последователни в това отношение, подсъдимият е бил „върху“ А. и не е променял позицията си преди да го пусне. Описанието, което дава третият ползващ се с доверието на съда свидетел – Н. С. е, че Т. е съборил пострадалия с лице към него и го държал приведен отгоре му. В съдебния акт няма коментар за тези съществени противоречия между установените факти и показанията на свидетелите-очевидци. При това следва да се подчертае, че става въпрос за свидетели, на които съдът предварително е декларирал, че дава вяра. Извън тях са разпитани и други очевидци, чиито показания не са обсъдени в мотивите. Така например, сервитьорката А. И. съобщава, че е наблюдавала как М. намушква А. с ножа, но изобщо не е забелязала Т.. Оплакването за избирателно възприемане на доказателствения материал е основателно и по отношение на други обстоятелства. Съдът не е преодолял противоречието между извода, че последният удар с нож е нанесен от М. след приключване на стълкновението на стълбите, когато пострадалият се е върнал в салона, и категоричното твърдение на св.О. Л., който е бил постоянно с него, че вътре не е имало намушкване.

С оглед изложеното считам, че делото следваше да бъде върнато за ново разглеждане на въззивния съд с цел пълно изясняване на фактите, включени в предмета на доказване, отстраняване на противоречията и надлежен анализ на установените обстоятелства.

П. Шишкова: